

Žmonos **MALDŲ** *galia*

STORMIE OMARTIAN

*Šią knygą skiriu savo vyrui Maiklui, kuris suteikia man
kur kas daugiau, nei kada nors troškau prašydama maldose.
Mudu tikrai žinome, kad malda paveiki.*

Turinys

	Pratarmė	11
	Galia	15
1.	Jo žmona	27
2.	Jo darbas	51
3.	Jo finansai	57
4.	Jo seksualumas	63
5.	Jo švelnumas	71
6.	Jo pagundos	77
7.	Jo protas ir mintys	83
8.	Jo baimės	89
9.	Jo tikslas	95
10.	Jo sprendimai	101
11.	Jo sveikata	107
12.	Jo apsauga	113
13.	Jo išmėginimai	117
14.	Jo dora	123
15.	Jo reputacija	127
16.	Jo prioritetai	131
17.	Jo santykiai	137

18.	Jo tėvystė	143
19.	Jo praeitis	151
20.	Jo požiūris į gyvenimą	157
21.	Jo vedybinis gyvenimas	161
22.	Jo emocijos	167
23.	Jo gyvensena	171
24.	Jo kalbėjimas	175
25.	Jo atgaila	179
26.	Jo išlaisvinimas	183
27.	Jo klusnumas	187
28.	Jo tapatumas	193
29.	Jo tikėjimas	199
30.	Jo klausymasis	203
31.	Jo ateitis	209

Pratarmė

Apie kartu su Storme nugyventus ilgus bendro vedybinio gyvenimo metus kartais mėgstu papokštauti, sakydamas: „Tai buvo keturiasdešimt nuostabių metų man ir keturiasdešimt vargo metų jai.“ Nepaisant to, kad esu labai sudėtinga asmenybė, po šitiek bendro gyvenimo metų Stormė mane pažįsta kaip nuluptą. Mane ji regėjusi visoki: pergalingą, susimovusį, apimtą sunkumų, baimės ar liūdesio, apniktą abejonių, siekiant suvokti, ar esu geras vyras, tėvas ir muzikantas. Ji yra mačiusi mane įpykusį ant Dievo – ir tik todėl, kad Viešpats nešoko pagal mano dūdelę. Savo akimis ji regėjusi tikrų stebuklų, kai Dievas atperkančia savo galia iš pelenų prikelia auksą. Kiekvienas žingsnis palydėtas jos maldų, o šioje knygoje surašyta ilgametė jos patirtis. Negaliu nė įsivaizduoti, koks būtų mano gyvenimas, jei ne jos maldos. Tai teikia man paguodą, saugumo jausmą, be kita ko, išpildo ir Viešpaties mums skirtą paliepimą melstis vieniems už kitus, nešioti vieniems kitų naštas. Užtarti vyrą Viešpaties akivaizdoje nuolatinėse maldose – tikrų tikriausios meilės išraiška. Nesugalvoju, kaip dar geriau galėtumėte išreikšti savo meilę sutuoktiniui. Tai neįkainojama dovana, padedanti išgyventi Dievo palaimą ir malonę.

Mudu su Storme Jus mylime.

*Nuoširdžiai Jūsų
nuolat maldose užtariamasis Stormės vyras Maiklas*

Koks retas radinys sumani žmona!
Brangesnė už perlus jos vertė! Vyras jai patiki savo širdį
ir turi tikrą turtą. Ji atsilygina gerumu, o ne piktumu
per visas savo gyvenimo dienas.

Pat 31, 10–12

Galia

Norėčiau užbėgti už akių ir iš karto pasakyti, kad žmonos maldos galia nereiškia, jog įgysite galios užvaldyti savo vyrą ar jį kontroliuoti, – to nė nesitikėkite! Teisybę pasakius, maldos galia reiškia netgi priešingą dalyką – tai veikiau tikėjimo savimi ir savo galių išsižadėjimas bei apsisprendimas pasikliauti *Dievo* jėga, kai nusprendžiate tikėti, kad Viešpats keis jus pačią, jūsų vyrą, jūsų aplinkybes ir jūsų santuoką. Ta galia suteikiama ne kaip padargas nesuvaldomam žvėriui pažaboti, o veikiau kaip įrankis švelniai atkurti, atstatyti ir pataisyti, kas iširę, sugriuvę. Atkūrimas vyksta per maldas žmonos, kuri labiau trokšta *daryti, kas teisinga*, nei pati būti nuolat teisi, kuri labiau nori pati *dovanoti* gyvenimą, o ne laukti, kada kas nors kitas jį jai dovanos. Malda – tai kelias, kuriuo Dievo jėga ateina į jūsų vyro gyvenimą ir palaimina jį, kartu ir jus pačią.

Kai ištekJau už Maiklo, bendrame vedybiniame gyvenime akis iškart pradėjo badyti mudviejų skirtumai. Ir tuo metu man tikrai į galvą netoptelėjo pirmiausia melstis. Malda greičiau buvo tarsi paskutinė stotelė, kai nebeliko kitos išeities. Pirmiausia išmėginau visus kitus metodus, tokius kaip ginčai, prašymai, ignoravimas, vengimas, akistata, svarstymai ir, žinoma, populiariusis tylos streikas. Tačiau nė vienas šių metodų nedavė patenkinamų rezultatų. Praėjo nemažai laiko, kol suvokiau, kad *pirmiausia* pasimeldus galima kuo puikiausiai išvengti visų tų nemalonių dalykų.

Jums į rankas paėmus šią knygą, mudu su Maiklu santuokoje jau būsime nugyvenę daugiau nei ketvirtį amžiaus. Patikėkite, tai tikras stebuklas! Ir jis liudija anaipol ne mūsų pačių didybę ar šaunumą, o veikiau Dievo ištikimybę – kad Jis atsako į mūsų maldas. Prisipažinsiu, kad net ir po tiekų metų aš vis dar mokausi ir melstis man kartais tikrai nelengva. Nors meldamasi, ko gero, dažniau klysdavau nei pasielgdavau teisingai, tvirtai galiu pasakyti viena – *malda tikrai veikia*.

Deja, tenka pripažinti, kad *iš tikro* melstis už savo vyrą išmokau tik pirmiau pradėjusi melstis už savo vaikus. Matydama, kaip Dievas atsako į šias maldas, nusprendžiau pamėginti ateiti pas Jį su tokiais pat karštais ir išsamiais prašymais už savo vyrą. Iškart pastebėjau, kad už vaikus melstis man kur kas lengviau, mat nuo pat pirmos akimirkos, kai juos išvystame, linkime jiems visa ko geriausio – besąlygiškai, iš visos širdies, be kalbų. O melstis už savo vyrą nėra taip jau paprasta – ypač, jei santuokoje esate nugyvenę nemažai laiko. Vyras gali įžeisti jūsų jausmus, būti nedėmesingas, nerūpestingas, netgi smurtaujantis, jis gali būti apsileidęs, nervinti... Jis gali pasakyti ar padaryti ką nors tokio, kas smigs į jūsų širdį tarsi rakštis, kuri kaskart jums pradėjus už jį melstis pūliuos ir sopės. Taigi akivaizdu, kad neįstengsite melstis už jį taip, kaip nori Dievas, kol pirmiausia tos rakšties neištrauksite.

Melstis už savo vyrą toli gražu ne tas pats, kas melstis už savo vaiką (nors iš pirmo žvilgsnio tai gali pasirodyti panašu), – mat jūs nesate savo vyro motina. Vaikams mes turime ir galime rodyti valdžią, kuri mums suteikta Viešpaties, o savo vyrams jokios valdžios *neturime*. Bet užtat turime valdžią ir galią „prieš visokią priešų galybę“ (Lk 10, 19). Savo maldomis mes galime gerokai pakenkti priešui ir sužlugdyti jo planus. Daugelis vedybiniame gyvenime iškylančių sunkumų iš tiesų yra ne kas kita, kaip dalis kėslų priešų, kuris sutuoktinių santykius siekia sugriauti. Bet mes galime tarti:

„Neleisiu, kad kas nors griautų ir ardytų mano šeimą.“

„Nestovėsiu nuošaly ir nežiūrėsiu, kaip varginamas, alinamas ir žlugdomas mano vyras.“

„Nesėdėsiu rankų sudėjusi ir nežiūrėsiu, kaip tarp mūsų kyla nematoma siena.“

„Neleisiu, kad sumišimas, nesusipratimai, neteisingos nuostatos ar prasti sprendimai ardytų tai, ką kartu statome ir kuriame.“

„Netoleruosiu nuoskaudų ir neatlaidumo, kurie mudu pasta-to ant skyrybų slenksčio.“ Mes galime pasipriešinti bet kokiems blogą įtaką mūsų santuokai darantiems veiksniams. Žinokime, kad Dievas savo vardu suteikė mums valdžią ir jėgą.

Jūs turite galios savo santuoką apjuosti apsaugine siena, nes Jėzus yra pasakęs: „<...> ką tik jūs surišite žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką tik atrišite žemėje, bus atrišta ir danguje“ (Mt 18, 18). Jėzaus vardu jūs turite valdžią ir galią *užkirsti kelią blogio jėgoms* ir *leisti skleistis gėriui*. Maldoje Dievui galite atnešti viską, kas tik užvaldę jūsų vyrą, – alkoholizmą, darboholizmą, tingumą, depresiją, negalią, smurtavimą, nerimą, baimę, nesėkmes ir kt. Jūs galite melstis ir prašyti, kad jūsų vyras būtų išvaduotas nuo tokių ir panašių blogybių.

Palaukite! Neskubėkite santuokoje padėti taško!

Prisipažinsiu, kad gyvenime yra buvę akimirkų, kai rimtai pagalvodavau apie laikiną atsiskyrimą ar net skyrybas. Man nes-magu tai pripažinti, nes netikiu, kad gyvenimas skyrium būtų geriausias sprendimas pašlijusiems sutuoktinių santykiams ge-rinti. Tikiu Dievo pozicija skyrybų klausimu. Jis sako, kad tai netei-singa. Skyrybos Jį liūdina. O aš tikrai nenorėčiau nuliūdinti Die-vo. Tačiau puikiausiai suprantu, kokia kartais apima neviltis ir kaip ji paralyžiuoja net turint pačius geriausius ketinimus. Esu patyrusi tokią neviltį, kai visiškai nusvyra rankos ir nebesino-ri daryti, kas teisinga. Puikiai suprantu, kokia kankynė jaustis

vieniškai, kai, regis, niekas neįstengia pažvelgti tau į širdį ir nesuspranta, kaip iš *tiesų* jautiesi. Esu jautusi tokį stiprų skausmą, kad baimė mirti nuo jo vertė mane ieškoti greičiausiai įgyvendinamų būdų išlikti gyvai. Tokiomis akimirkomis trokšdavau kuo greičiau pasišalinti nuo agonijos šaltinio. Puikiausiai suprantu, kaip iš nevilties į galvą pradeda lįsti beprotiškiausios mintys, kai prieš akis nebematai jokios ateities. Susikaupusios neigiamos emocijos mane yra slėgusios taip ilgai, kad atsiskyrimas ar skyrybos atrodė kaip malonus palengvėjimas ir paprasčiausia išeitis.

Didžiausia bėda, su kuria man teko susidurti vedybiniame gyvenime, buvo ūmus mano vyro būdas. Mes su vaikais buvome vieninteliai, kurie jo pykčio protrūkius savo kailiu patirdavome nuolatos. Žodžiais jis svaitydavosi kaip peiliais – po ginčų likdavau sužeista ir tarsi paralyžiuota. Nesakau, kad pati buvau šventoji, – netgi priešingai. Mane kaltinti galima lygiai tiek pat, kiek ir jį. Tiesiog nežinodavau, ko tokiais atvejais griebtis. Reguliariai maldaudavau Dievo, kad mano vyras būtų jautresnis, ne toks piktas, malonesnis, ne toks irzlus, tačiau labai daug permainų nepastebėjau. Negi Dievas nesiklausė mano maldų? O gal daugiau palankumo rodė vyrui, o ne žmonai? (Gal to ir reikėjo tikėtis?)

Tik prabėgus keleriems metams, beveik nematydama prošvaisčių, apimta nevilties ėmiau šauktis Viešpaties, sakydama: „Dieve, daugiau šitaip gyventi negaliu. Žinau, ką esi pasakęs apie skyrybas, bet aš tiesiog nebegaliu gyventi po vienu stogu su šituo žmogumi. Padėk man, Viešpatie.“ Paskui dar kelias valandas prasėdėjau ant lovos rankose tvirtai gnauždama Bibliją, o viduje grūmiausi su stipriu troškimu trenkti durimis ir su vaikais išeiti. Esu įsitikinusi, kad dėl to, jog pirmiausia atėjau pas Dievą ir visiškai atvirai išsakyčiau, kas gulėjo ant širdies, Jis leido man aiškiai pamatyti, koks būtų mano gyvenimas viską metus ir išėjus. Kur tuomet gyvenčiau? Kaip išlaikyčiau save ir vaikus, kurie kartu yra ir mano draugai? Tačiau užvis blogiausia būtų žala, kurią savo sūnui ir dukrai padaryčiau skirdama jiems skyrybų palikimą.

Vaizdas buvo šiurpus ir liūdnas – net sunku žodžiais nusakyti. Jei išeičiau, tuo kartu man palengvėtų, tačiau vėliau tektų labai gailėtis – juk suniokočiau tai, kas man brangiausia. Aiškiai supratau, kad ne toks Dievo mums skirtas planas.

Man šitaip besėdint, Dievas į širdį įdėjo suvokimą, kad jei savo noru guldysiu savo gyvybę priešais Jo sostą, mirsiu troškimui pakilti ir išlėkti, o visas reikmes atiduosiu Jam, Viešpats pamokys mane, kaip guldyti gyvybę dėl Maiklo maldoje. Jis parodys, kaip galėčiau veiksmingai užtarti savo vyrą, kaip Dievo sūnų, o vėliau, procesui įsibėgėjus, atgaivins mūsų santuoką ir išlies savo palaiminimus ant mudviejų abiejų. Dar Dievas man parodė, kad kartu mudviem bus kur kas geriau – jei tik drauge pereisime tą išmėginimą, – nei būtų atskirai, likus vienišiams. Viešpats man atskleidė, kad Maiklas įsipainiojęs į savo praeities tinklą ir dėl to neįstengia būti kitoks. Taip pat Dievas parodė, kad gali panaudoti mane, kaip išlaisvinimo instrumentą, jei tik sutiksiu atlikti tokį vaidmenį. Man buvo skaudu sutikti ir aš ilgai raudojau. Bet kai galiausiai nusileidau ir sutikau, pirmą kartą per daugelį metų širdyje pajutau viltį.

Pradėjau melstis už Maiklą kiekvieną mielą dieną – ir meldžiausi taip, kaip niekad anksčiau. Svarbu pasakyti, kad kiekvieną kartą man tekdavo išpažinti savo širdies kietumą. Aiškiai mačiau, kaip stipriai esu vyro įskaudinta ir kiek daug manyje neatlaidumo. *Visai nenoriu už jį melstis. Nenoriu prašyti jam Dievo palaimos. Noriu, kad Dievas žaibu pervertų jo širdį ir apkaltintų už tai, koks jis man buvo žiaurus.* Štai kokios buvo mano mintys. Taigi kiekvieną kartą prieš meldžiantis man tekdavo išpažinti savo kaltes: „Dieve, išpažįstu, kad esu neatlaidi savo vyrui. Išvaduok mane nuo šito jausmo.“

Po kurio laiko mudviejų bendrame gyvenime papūtė permainų vėjai. Kai Maiklas įsitarščiuodavo ir supykdamas, užuot reagavusi neigiamai, imdavau už jį melstis. Prašiau Dievo suteikti man įžvalgą, kas sukelia tokį baisų jo įniršį. Ir Dievas parodė.

Tada paklausiau Jo, ką galėčiau padaryti, kad visa keistųsi į gera, ir Jis vėl parodė. Vyru vis rečiau užeidavo pykčio priepuoliai, o užėję gana greitai ir atslūgdavo. Kiekvieną dieną malda atnešdavo ką nors teigiamo. Ir šiandien mudu anaip tol nesame tobuli, bet kartu nuėjome labai ilgą pažangos kelią. Lengva nebuvo. Tačiau esu giliai įsitikinusi, jog Dievo keliu eiti vis tiek verta, kad ir kiek reikėtų įdėti pastangų. Tai vienintelis būdas išsaugoti santuoką.

Žmonos maldos už santuoktinį kur kas veiksmingesnės nei kitų asmenų maldos už jį – net ir motinos. (Atsiprašau, bet taip jau yra, mama.) Motinos maldos už vaiką neabejotinai būna nuoširdžios ir karštos. Bet sudarydamas sąjungą su moterimi, vyras palieka savo tėvą ir motiną ir susijungia su savo žmona (žr. Mt 19, 5). Jiedu tampa viena komanda, vienu junginiu dvasioje. Vyro ir žmonos, sujungtų Dievo akivaizdoje, galia yra *žymiai* didesnė nei šiaip suvienytos dviejų atskirų individų pajėgos. Taip yra todėl, kad juos sujungia pati Šventoji Dvasia, suteikianti papildomos galios jų maldoms.

Todėl labai svarbu suvokti, kuo *rizikuojame nesimeldami* už savo santuoktinį. Ar galite įsivaizduoti save meldžiantis už dešinę savo kūno pusę, o už kairę – ne? Jei dešinė nepalaikoma ir neapsaugota, ji krenta, kartu žemyn nusitempdama ir kairiąją. Panašiai yra ir su jumis, ir jūsų vyru. Jei melsitės tik už save, o už jį ne, tai neatrasite palaimos ir visiško pasitenkinimo, kurio siekiate. Kas nutinka jam, paveiks ir jus – niekur nuo to neišsisuksite.

Dievo duota vienybė suteikia mums galios, kuri baisiai nepatinka mūsų priešui. Štai kodėl jis rezga planus, kaip ją susilpninti: pakiša mums tai, ką mes linkusios priimti, – savigarbos stoką arba pasipūtimą, poreikį būti teisiai, nesusikalbėjimą, troškimą pildyti savanaudiškus norus. Priešas nuolat meluos, sakydamas: „Padėtis per amžius nepasikeis.“ „Tokios klaidos nepataisomos.“ „Susitaikymui vilties nėra.“ „Su kitu būtu kur kas laimingesnė.“ Žodžiu, bruks jums tai, kuo tikėsite, nes priešas žino, kad jei tik jam pavyks jus įtikinti, jūsų santuoka neturi ateities. Jei patikėsite

visais melais, jūsų širdis galiausiai užkietės ir nepajėgs priimti Dievo tiesos.

Kiekvienoje yrančioje santuokoje bent vieno iš sutuoktinių širdis yra labai kieta prieš Dievą. Širdžiai užkietėjus, dvasinis regėjimas apsiblausia ir žmogus nebegali į viską pažvelgti Dievo akimis. Kai savo vedybiniam gyvenime jaučiamės apgailėtinais, atrodo, kad bet kas būtų geriau – tik ne tai, ką tą akimirką patiriame. Tačiau mes nematome viso vaizdo. Matome tik taip, kaip mums atrodo, o ne taip, kaip norėtų Dievas. Kai meldžiamės, mūsų širdys *minkštėja* prieš Jį, pamažu atsiveria akys. Tada mes išvystame viltį ir pradedame tikėti, kad Viešpats gali atkurti tai, kas mūsų santuokoje praryta, sunaikinta ar išėsta: „Atlyginsiu jums už metus, kuriuos suėdė skėriai“ (Jl 2, 25). Galime pasikliauti Dievu, pasitikėti, kad Jis paims mūsų skausmą, neviltį, užsikietinimą ir neatlaidumą. Maldoje pradedame įsivaizduoti ir numatyti, kaip Dievas gali iš mirties prikelti meilę ir gyvenimą.

Įsivaizduokite, kaip nudžiugo Marija Magdaliėtė, kai rytą nuėjusi prie kapo, kur po nukryžiovimo buvo paguldytas Jėzus, sužinojo, kad Jis yra gyvas – prikeltas Dievo jėgos. Ko gero, nėra didesnio džiaugsmo už tą, kuris užlieja pamačius, kaip kas nors sugrąžinamas iš mirties į gyvenimą. Jėga, prikėlus Jėzų iš numirusiųjų, gali prikelti iš mirties ir jūsų santuoką, įkvėpti jai gyvybės. „Prikėlęs Viešpatį, Dievas ir mus prikels savo galybe“ (1 Kor 6, 14). Tai padaryti gali vienintelė jėga. Tačiau kad ji nužengtų, reikalinga tokia širdis, kuri patinka Dievui, tokia, kuri pasiryžusi plūktis maldoje, pereiti sunkius išmėginimus ir su meile laukti prisikėlimo. Norėdami patirti džiaugsmą, turime iškęsti ir skausmą.

Taigi *jums pačiai* teks nuspręsti, kokio norite bendro vedybinio gyvenimo ir ar norite tiek, kad esate pasiryžusi daryti visa, ko reikia (aišku, neperžengiant sveiko proto ribų) santuokai puoselėti. Pirmiausia turite patikėti, kad įmanoma atkurti nuo jūsų priklausančią santykių dalį, kuri apgadinta skausmo, abejin-

gumo ir savanaudiškumo. Turite tikėti, kad visa, kas jus apniko – ar tai būtų smurtas, vaiko mirtis, neištikimybė, skurdas, netektis, sunki liga, ar kokia kita nelaimė, – gali pasitraukti. Mirties gniaužtai gali būti atgniaužti. Jums teks ryžtingai apsispręsti nutraukti absoliučiai viską, kas tik kenkia judviem su vyru. Tai gali būti darboholizmas, alkoholizmas, narkotikai, depresija ir pan. Turite suprasti, kad visa tai, kas tyliai ir klastingai išėlino į jūsų santykius ir iš pradžių net neatrodė grėsminga, kol išvesėjo ir ta grėsmė tapo akivaizdi (pvz., savo karjeros, svajonių, vaikų, savanaudiškų troškimų pavertimas stabais), – gali būti pašalinta. Jums teks pasikliauti Dievu – tikėti, kad Jis galingas ir stiprus nuveikti visa tai ir dar daugiau.

Jei nubudusi rytą jaučiatės taip, tarsi žmogus, šalia kurio miegate, jums visiškai svetimas, jei tyliai atsitraukėte vienas nuo kito ir dabar jaučiate, kad tas atitolimas pakirto emocinį ryšį, jei jaučiate, kad meilė ir viltis sparčiai senka, o jūsų santykiai su su-tuoktiniu atsidūrė gilioje duobėje, kurioje vien skausmas ir pyktis, diena iš dienos keliantis vis didesnę neviltį, jei kiekvienas ištartas žodis dar giliau įsmeigia pleišta, kol tas tampa neperžengiama, dar labiau judu skiriančia siena, žinokite, kad tokie ir panašūs dalykai tikrai nėra Dievo valia jūsų bendram vedybiniam gyvenimui. Dievo valia – nugriauti bet kokias jus skiriančias sienas ir iškelti jus iš duobės. Jis gali užgydyti žaizdas ir širdyje atgaivinti meilę. Niekas kitas daugiau to negali padaryti.

Bet jums teks pakilti ir tarti: „Viešpatie, meldžiu, kad šis konfliktas pagaliau liautųsi. Išjudink mus kaustančius ledus. Pašalink įsiskaudinimą ir šarvus, kuriais apsišarvavome, norėdami apsaugoti vienas nuo kito. Iškelk mus iš neatleidimo duobės. Kalbėk mūsų lūpomis taip, kad mūsų žodžiai alsuotų Tavo meile, ramybe ir santarve. Nugriauk mus skiriančią sieną ir išmokyk, kaip ją perkopti. Suteik jėgų pakilti iš šio kaustančio paralyžiaus ir įžengti į Tavo mums teikiamą išgydymą ir sveikatą.“

Neskubėkite santuokoje padėti taško. Verčiau prašykite Die-

vo duoti jums naują vyrą – tą, kurį turite, paversti nauju kūrinium Kristuje. Vyrams ir žmonoms neskirta kovoti, grumtis, sutraukti emocinius ryšius, gyventi numarintoje santuokoje ir jaustis apgailėtinais. Sutuoaktiniams nelemta skirtis. Dievo galybė – mūsų pusėje. Nepalikime savo santuokos likimo valiai. Mes galime kaudis už ją maldoje ir nepasiduoti, nes kol tik meldžiamės, vilties yra. Su Dievu viskas įmanoma – net jei taip neatrodo. Jūsų jausmai irgi gali atgyti.